
két vers az idegenhez

FLORICA ȘTEFAN

HÁTTAL NEKTEK

bocsásd meg idegen
éledő szomorúságom
lásd
ráncc ráncon arcomon
megannyi vágy
lüktető szívben
kértem enyém is
úgy hittem megkapom
a kacagó hajnalt
bocsásd meg
sorok közé rejtett bánatom
testem
lásd mint görnyed
ajkam
hideg márványt csókol
vérezni
joga van talán
könnyet hullatni
megtorpanni
joga van
ősz aranyában

mögöttem messzi
tájak
messzi álmok messzi vágyak
apám képe
kisszobám ablakába hajló
törött ág
fonnyad-hullik
levele
anyám emléke
miért

idegen miért kell letörnöm
fának ágát
könnyem hiába csordul
levelét miért
fonnyasztanom

bocsásd meg
idegen
mi fáj: az elmúlást
én sem vágytam
szememben még a csepp
a szépet gyászolom
hová
vajon hová lett
megzavart álmainkból varázsa
mikor
vajon mikor érik a pillanat
mikor leállni-visszalépni
lesz majd szabad
visszalépni kinőtt percek izgalmába
megrágott sírkövek közé
időm fogytán
léptem gyorsul
felejteti
segíts idegen
sikátorok zaját
felejteti
a nyomor szikla-szerelmét
mi utunkra lép

s már csak egy: a szó
maradt
taníts meg a szóra
hogymondhassam
a szóra
hogymérmérem
a szóra mely utam fehér köve
a szóra: büszke maradni köztetek

FÉLTÉKENYSÉGEM

utca hosszat
szív-nyugtalanág követ
léptek nyomában bizalmatlanság
talán
kétagasznai sincs
közted s gyanúm közt a táv

mosolyod
védem magamnak tartogatom
mosolyod miközben
lehelet nő ajkaidra
talán hogy ki ne mondd
ne érezzem
más szerelmét
tekinteted morderdejében

tekinteted takarom másnak nem adom
utam hosszú
csak a gyanú
csak gyanúm maradt cimborának
utam kávéházak füstjében
parkok utcák melegében
batyum a megalázkodás
felcsillanó fehér csáklyák
körülottem az arcokon
poros koldus magányával
szerelmed vágytam
fészkem raktam mégis
torkod mélyében
onnan a hang én szőlök
fáradt hangod milyen rekedt
onnan
az évszakok nevét sorban
onnan szenvedéseid
boldogságod
én szórom széjjel

kezed ha lehetnék
irigylem ujjaid
hogy általam érd el
mit csak kéz elérhet
ruhád csak lehetnék
mi jogtalan ölel
irigylem nap sugarát
mely szemedben él
víz csobbanását kenyér ízét
mit
nap nap után újra kérsz
irigylem álmaid
melyek szorításomból elragadnak
a földet
hová szerelmem üzte rabként
megszöksz

Bálint Béla fordításai

változó évszakok

KOLIGER KÁROLY

VÁLTOZÓ ÉVSZAKOK

Ki járt erre?
A gyümölcsös avarában zsongás —

Pedig emlékezet óta
Halkan sikong a föld.

ÉRTELMEZÉS

Kolonos: jöttem,
És örök
Hazámba indultam.

FORDÍTOTT MŰVELET

Úszni —
Óceánjáróval
Csónakon vagy
Lélekvesztőn

Vagy ezek nélkül:
Szabad akarat

VÁLTOZATOK

Képzeld el magad helyett egy másikat
Ki tündöklő szavakkal egy másikat
Fénynek szólít vagy sötétségnek egy másikat
Sötétség helyett fényes szavakkal egy másikat
Nevezne ugyanúgy mintha egy másikat
Mondana fénynek akárcsak egy másikat

Képzeld el magunk helyett a másikat
Aki vagy ami elképzelné magunk mint egy másikat
Jelentő személy esetében is

Mint egy másikat
Képzeld el
Képzeld el

KETTŐS PORTRÉ (P. A. köszöntése)

Kedves soraival megtisztelt
Bennünket művészúr

Az önmagáról készített karika-
Túrát hamar kiegészítettük

Hátuljára betűk bástyáira
Koldust rajzoltunk

Fogadja szeretettel
Prófétánk

(Vándorbotján tisztos ősz
Feje helyén glória)

AZ EMBERRŐL II

Élünk mint bölcs
Szelíd hiénák

DICSÓ MŰLT

Tegnap a nap szebben sütött.
Az eső áldást hozott.

COLLAGE

Mind a mai napig
Halogattam
Válaszom.

ÖRÖK FOKOZAT

Védtelen
Védtelen
Védtelen
Védtelen

EGSŐ SZERELEM

Tágra nyílt szemmel
Ismeretlen virágról szakajtott
Csigolyák roppanásaiban

A HÁZBAN TÖRTÉNT

Ajtót nyitottam neki
Beeresztettem leültettem
Csitítottam csendesítettem
Együtt sírtam vele

Viseltem gyászát

Asztalbontás ki-
Takarítottuk a szobát
Lámpát gyújtottunk
És még sokáig beszélgettünk

Arról a harmadikról

KOMPROMISSZUM

Énekszó közben
Legtöbbször
Fegyver helyett
Az ölünkhez kapunk

TITKOS DOSSZIÉ

Nem volt soha mesterlövész barátom.

ŐSZ

Jövőre új kosarakat kéne venni.

KOLONOSI ÖRÖMÖK

Igazak álmát
Aludni

Álmoknak álmát
Kolonos után is